

UNIVERSITY OF CAMBRIDGE INTERNATIONAL EXAMINATIONS
International General Certificate of Secondary Education

FIRST LANGUAGE THAI

0518/02

Paper 2 Reading and Directed Writing

May/June 2011

2 hours 15 minutes

Additional Materials: Answer Booklet/Paper

READ THESE INSTRUCTIONS FIRST

If you have been given an Answer Booklet, follow the instructions on the front cover of the Booklet.

Write your Centre number, candidate number and name on all the work you hand in.

Write in dark blue or black pen.

Do not use staples, paper clips, highlighters, glue or correction fluid.

Answer **all** questions.

Dictionaries are **not** permitted.

At the end of the examination, fasten all your work securely together.

The number of marks is given in brackets [] at the end of each question or part question.

คำสั่ง สำหรับผู้เข้าสอบ

เขียนชื่อและเลขประจำตัวสำหรับผู้เข้าสอบ พร้อมทั้งหมายเลขประจำหน่วยสอบ

ลงในช่องว่างที่ให้ไว้ในสมุดเขียนคำตอบหรือกระดาษคำตอบทุกแผ่น

ต้องใช้กระดาษที่แจกเท่านั้นสำหรับตอบข้อสอบ

เขียนคำตอบทั้งสองหน้าของกระดาษที่ใช้ทุกแผ่น เขียนด้วยหมึกสีน้ำเงิน หรือหมึกดำ

ควรใช้ดินสอเขียนร่างคำตอบ

ห้ามใช้กาว น้ำยาลบคำผิด ที่หนีบกระดาษ หรือที่เย็บกระดาษ

ห้ามใช้พจนานุกรม

ต้องทำทุกข้อ ไม่มีให้เลือก

คะแนนสำหรับข้อสอบแต่ละข้ออยู่ในวงเล็บท้ายข้อสอบนั้น ๆ

หากนักเรียนใช้กระดาษตอบมากกว่าหนึ่งแผ่น ต้องผูกกระดาษทุกแผ่นเข้าด้วยกัน

This document consists of **6** printed pages and **2** blank pages.

* 0 3 7 7 6 4 7 1 2 5 *

ข้อสอบตอนที่ 1

จิตอาสา หนทางแห่งการอยู่ร่วมกันในสังคม

จิตอาสาอาจจะเป็นคำใหม่ที่เริ่มเป็นที่รู้จักกันในวงกว้างไม่ถึง 10 ปี ผู้นำคำนี้มาใช้ครั้งแรกในสังคมไทยน่าจะเป็นเครือข่ายพุทธิกา ซึ่งต้องการผลักดันการทำบุญอย่างหนึ่งในพระพุทธศาสนาที่ถูกกลืนหายไป คือการทำกิจกรรมเพื่อส่วนรวม จึงริเริ่มโครงการ “ฉลาดทำบุญ ด้วยจิตอาสา” ต่อมาคำนี้จึงได้นำมาใช้อย่างแพร่หลาย

พระไพศาล วิสาโล ได้ให้ความหมายจิตอาสาว่า “คือจิตที่ไม่นิ่งดูยาต่อสังคม หรือความทุกข์ยากของผู้คน และปรารถนาเข้าไปช่วย ไม่ใช่ด้วยการให้ทานให้เงิน แต่ด้วยการสละเวลา ลงแรงเข้าช่วย และด้วยจิตที่เป็นสุขที่ได้ช่วยผู้อื่น ไม่ใช่แค่การทำประโยชน์เพื่อผู้อื่นอย่างเดียว แต่เป็นการพัฒนาทางจิตวิญญาณของเราด้วย จิตอาสาตรงกับคำว่า volunteer หรืออาสาสมัคร คือช่วยเหลือผู้อื่น แต่อาสาสมัครอาจจะเป็นคำเก่า ไม่น่าสนใจเท่ากับคำว่า “จิตอาสา”

ที่ผ่านมาคนไทยอาจเคยชินกับการทำความดีด้วยการใช้เงินลงทุนในการทำบุญ ไม่ค่อยอยากออกแรงช่วยเหลือ เพราะเชื่อว่าการทำบุญกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือผู้มีบารมีจะทำให้คนๆ นั้นได้บุญมากขึ้น คนไทยจึงมักทำบุญกับพระบริจาคเงินสร้างโบสถ์ แต่ละเลยการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

ขณะที่ประเทศในยุโรปและอเมริกาที่ประชาชนส่วนใหญ่นับถือศาสนาคริสต์ ค่านิยมในการเป็นอาสาสมัครมีมานานแล้ว ในแต่ละประเทศมีสมาคมหรือมูลนิธิจำนวนมาก มีอาสาสมัครทำงานช่วยเหลือสังคมทุกๆ ด้านตั้งแต่อาสาสมัครเก็บขยะ ดูแลคนชรา เลี้ยงสัตว์ ร่วมแรงกันทำสะพานทำถนน ปกป้องผืนป่า เป็นไกด์นำชมพิพิธภัณฑ์ เป็นต้น อาสาสมัครเหล่านี้เป็นส่วนสำคัญในการผลักดันให้สังคมก้าวหน้า

บางคนเป็นวิศวกร เป็นแพทย์ หรือนักธุรกิจ ใช้เวลาวันหยุดเสาร์-อาทิตย์เก็บขยะในสวนสัตว์ บางคนလာพักผ่อนมาเป็นอาสาสมัครช่วยรักษาผู้ป่วยยากไร้ในทวีปแอฟริกา

สาเหตุสำคัญที่ทำให้ประเทศแถบนี้มีอาสาสมัครจำนวนมาก ส่วนหนึ่งเป็นเพราะความเชื่อทางคริสต์ศาสนาที่ว่า “การช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ก็คือการรับใช้พระเจ้าโดยตรง” ความคิดนี้ทำให้เกิดการทำงานแบบจิตอาสาจากแรงผลักดันของศาสนา ทำให้คนเอื้อเฟื้อเกื้อกูลกัน แต่อีกประเด็นที่สำคัญคือความคิดเรื่องประชาสังคมตะวันตกที่มีส่วนผลักดันให้เกิดอาสาสมัครอย่างต่อเนื่อง

ประชาสังคม หมายถึงสภาพสังคมที่มีองค์ประกอบอันหลากหลาย มีฐานจากประชาชนทั่วไป ไม่ว่าจะเป็นกลุ่ม องค์กร ชมรม สมาคม มูลนิธิ มาสร้างเป็นเครือข่าย เพื่อทำกิจกรรมต่างๆ ผลักดันให้สังคมเกิดความเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น

“ความสำคัญในเรื่องประชาสังคมมีมานานแล้วในสังคมตะวันตก คือความรู้สึกว่าเราไม่สามารถจะมีความสุขได้ถ้าเราปล่อยปละละเลยสังคม ความรู้สึกที่เราต้องรับผิดชอบต่อสังคม ตรงนี้เป็นคุณธรรมของประชาสังคม และเป็นวัฒนธรรมของสังคมตะวันตก คนจำนวนมากไม่ศรัทธาในศาสนา แต่ถือเป็นหน้าที่ที่ต้องเสียสละเพื่อส่วนรวม อย่างน้อยอุทิศเงินเพื่อกิจการสาธารณะ เขามีสำนึกจิตสาธารณะ เขามีความสุข เพราะรู้สึกว่าเป็นเมืองของเขา เขาอยากช่วยเหลือสังคม ซึ่งตรงข้ามกับเมืองไทยที่คนรู้สึกว่าเป็นเมืองของส่วนรวมเป็นของรัฐไม่ใช่ของส่วนรวม ความรู้สึกที่ว่า ป่าต้นน้ำ ภูเขา เป็นของเรามีน้อยมาก คนไทยจะเน้นเรื่องรัฐมากกว่าสังคม” พระไพศาลให้ความเห็นย้อนกลับไปที่เมืองไทย การรวมตัวกันในสังคมเป็นอาสาสมัครช่วยเหลือผู้อื่นน่าจะเริ่มต้นจากชาวจีนโพ้นทะเลที่อพยพเข้ามาตั้งรกรากในเมืองไทย สมัยรัตนโกสินทร์ โดยรวมตัวช่วยเหลือกันในหมู่คนจีนผู้ยากไร้ อาทิการเก็บศพไร้ญาติ ซึ่งต่อมาได้พัฒนากลายเป็นองค์กรการกุศล อย่างมูลนิธิป่อเต็กตึ๊ง (จดทะเบียนก่อตั้งเป็นมูลนิธิ เมื่อ พ.ศ. 2480) ถือได้ว่าเป็นยุคแรกๆ ของการทำงานจิตอาสาในประเทศไทย

ในช่วงต้นพุทธศักราช 2500 เกิดกิจกรรมค่ายอาสาขึ้นในมหาวิทยาลัยและโรงเรียนบางแห่ง โดยได้รับอิทธิพลจากองค์กรด้านศาสนาพุทธและคริสต์มาช่วยจัดตั้งในช่วงต้น มีการรวมตัวของนักศึกษาเพื่อใช้เวลาว่างช่วงปิดภาคเรียนฤดูร้อนออกค่ายอาสาพัฒนาช่วยเหลือชาวชนบท อาทิ สร้างสนามเด็กเล่น ซ่อมรถจักรยาน ต่อเติมอาคารเรียน ฯลฯ ผู้บุกเบิกงานค่ายอาสาพัฒนาในยุคแรกๆ คือ ศาสตราจารย์ ดร.วิจิตร ศรีสอ้าน ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง รองประธานสถาบันวิจัยจุฬาภรณ์ นายกสภามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี นายกสภามหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ ซึ่งในขณะนั้นรับตำแหน่งนายกสภามหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยได้รวมกลุ่มนิสิตคณะต่างๆ ออกค่ายอย่างแข็งขันจนเป็นที่แพร่หลายในหมู่นิสิตนักศึกษาในรั้วมหาวิทยาลัยต่างๆ ในปี 2510 องค์กรพัฒนาเอกชน หรือเอ็นจีโอ (Non-governmental Organizations - NGOs) อันเป็นองค์กรเอกชนทำงานด้านสังคมที่ไม่ใช่นายงานรัฐได้ถือกำเนิดขึ้น และต่อมาได้กลายเป็นหน่วยงานหลักในการเผยแพร่แนวคิดอาสาสมัครในเมืองไทย เริ่มจากแนวคิดของ ดร.ปวิญ ชี้ภากรณ์ ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทยในขณะนั้นได้ชักชวนบุคคลในวงราชการและธุรกิจเอกชนร่วมก่อตั้ง “มูลนิธิบูรณะชนบทแห่งประเทศไทย” ซึ่งถือเป็นองค์กรพัฒนาเอกชนแห่งแรกในประเทศไทย ด้วยความมุ่งมั่นที่จะรวบรวมและประสานความคิด กำลังกาย และกำลังใจ และทรัพยากรทั้งของภาคราชการและภาคเอกชนในการบูรณะและพัฒนาเพื่อให้ชาวชนบทไทยมีสภาพความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น เมื่ออาจารย์ปวิญดำรงตำแหน่งคณบดีคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้ร่วมกับผู้บริหารมหาวิทยาลัย ก่อตั้งสำนักบัณฑิตอาสาสมัครขึ้นในปี 2512 ส่งบัณฑิตออกไปใช้ชีวิตในชนบททางไกล เรียนรู้การดำรงชีวิตของประชาชนในชนบทท้องถิ่นชนบท ด้วยเชื่อว่าเป็นการหล่อหลอมให้บัณฑิตเกิดความสำนึก ห่วงใยสังคม หลังจากนั้นความคิดเรื่องการงานอาสาสมัครก็เริ่มแพร่หลาย องค์กรพัฒนาเอกชนเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วในสังคมไทย ปลายปี 2547 ประเทศไทยประสบปัญหาภัยธรรมชาติครั้งใหญ่ที่รู้จักกันดีในนามคลื่นยักษ์สึนามิ เหตุการณ์ครั้งนั้นส่งผลให้กระแสนอาสาสมัครขึ้นสูงมากในหมู่ประชาชนคนไทย ผู้คนจากทุกวงการตั้งแต่ชาวบ้าน พ่อค้า นักธุรกิจ ข้าราชการ เอ็นจีโอ นักเรียน นักศึกษาต่างเดินทางลงใต้ไปช่วยเหลือผู้ประสบภัย คุณหมอบัญญาพงษ์พานิช ผู้มีบทบาทสำคัญคนหนึ่งในการช่วยเหลือผู้ประสบภัยสึนามิ ถึงกับกล่าวว่า “สึนามิเป็นปฏิบัติการของอาสาสมัครครั้งใหญ่ในสังคมไทย” เหตุการณ์ครั้งนั้นมีบริษัทจำนวนมากเข้าไปให้ความช่วยเหลือ และได้ช่วยอุดหนุนให้บริษัทห้างร้านและองค์กรธุรกิจต่างๆ ทุ่มทุนให้ความสำคัญในเรื่อง ซีเอสอาร์ (CSR) ซึ่งย่อมาจาก Corporate Social Responsibility อันเป็นความรับผิดชอบต่อองค์กรธุรกิจต่อสังคม ซึ่งเป็นเครื่องมือที่คนในโลกตะวันตกคิดขึ้นมาสำหรับใช้ควบคุมหรือถ่วงดุลระบบทุนนิยมที่มุ่งทำกำไรสูงสุดโดยไม่สนใจด้านคุณธรรม จริยธรรม และความรับผิดชอบต่อสังคม ซีเอสอาร์จึงเป็นกลไกควบคุมธุรกิจขนาดใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งธุรกิจข้ามชาติ ให้ประพฤติปฏิบัติในลักษณะที่แสดงความรับผิดชอบต่อสังคมในหลากหลายมิติ โดยมีรากฐานความเชื่อว่าการธุรกิจกับสังคมจะต้องอยู่ร่วมกันอย่างช่วยเหลือเกื้อกูลเอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกัน

จิตอาสาจึงเป็นหนทางสำคัญอย่างหนึ่งในการทำให้ผู้คนในสังคมสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างสันติสุข สังคมใดที่ผู้คนมีจิตอาสาจำนวนมากช่วยกันคนละไม้คนละมือ ทำงานเสียสละให้แก่ส่วนรวม สังคมนั้นย่อมเปี่ยมด้วยรอยยิ้ม มีความเจริญงอกงามทั้งด้านวัตถุและจิตใจ เป็นอันสงบสุข

จากหนังสือสารคดี ฉบับที่ 296 เขียนโดย วันชัย ต้นดีวิทยาพิทักษ์

บทความที่ 2

อาสาสมัคร โครงการสัมพันธ์สายสัมพันธ์รัก

มูลนิธิ "สุภาพไทย" ได้ริเริ่มนำแนวทางการดูแลเด็กจากอินเดียมารักษาเด็กซึ่งอยู่ในความดูแลของมูลนิธิเด็กที่มีปัญหาเรื่องการเคลื่อนไหว ตลอดจนระยะเวลาที่ผ่านมา ทางมูลนิธิสุภาพไทยได้ดำเนินโครงการสัมพันธ์สายสัมพันธ์รัก (อาสาสมัคร) ซึ่งได้รับไม่ตรีจิตอันดีจากสถานสงเคราะห์เด็กอ่อนบ้านปากเกร็ด

จ.นนทบุรี และสหทัยมูลนิธิ โดยได้เปิดรับอาสาสมัครที่มีเวลารว่าง 1 วัน มาช่วยกันดูแลเด็กในสถานสงเคราะห์เด็กอ่อนบ้านปากเกร็ด จ.นนทบุรี ให้มีพัฒนาการเป็นไปตามวัย

สำหรับโครงการนี้ริเริ่มจัดทำโดยคุณรสนา ไตสิดระกูล (กรรมการมูลนิธิสุภาพไทย และ สว.กรุงเทพฯ) ซึ่งได้นำองค์ความรู้ในเรื่องการดูแลเด็กทารก มาเป็นเครื่องมือในการช่วยเหลือเด็กน้อยที่ด้อยโอกาสให้มีพัฒนาการที่ดีตามวัย พร้อมกับนำเอาหลักของธรรมะทางพระพุทธศาสนาเรื่องเกี่ยวกับการทำบุญมารณรงค์ ให้ผู้คนได้เสียสละแรงใจ แรงกาย ในรูปแบบที่แตกต่างไปจากเดิมที่เคยปฏิบัติกันมา

โครงการได้ทำต่อเนื่องมาเป็นเวลากว่า 5 ปี มีอาสาสมัครเข้าร่วมกิจกรรมหลายร้อยคน ปัจจุบันกำลังเป็นอาสาสมัครรุ่นที่ 10 และได้ขยายพื้นที่กิจกรรมไปที่สถานสงเคราะห์เด็กอ่อนบ้านพญาไทด้วย มีเรื่องราวดีๆ เกิดขึ้นมากมาย อาสาสมัครได้ใช้เวลาร่วมทำประโยชน์เพื่อผู้อื่น ได้เรียนรู้มิตรภาพซึ่งกันและกัน ได้เห็นพัฒนาการของเด็กๆ และอาสาสมัครทุกท่านจะมีส่วนอย่างยิ่งในการสื่อสารความรักความอาทรให้แก่ เด็กๆ ซึ่งเป็นต้นทุนทางจิตใจที่สำคัญในการช่วยเสริมสร้างพัฒนาการ สิ่งต่างๆ เหล่านี้เป็นการทำบุญที่ไม่ต้องใช้งบประมาณแต่อย่างใด กิจกรรมจิตอาสาโดยโครงการอาสาสมัครได้เปิดรับอาสาสมัครเข้ามาช่วยดูแลเด็กที่บ้านเด็กอ่อนพญาไท จ.นนทบุรี ด้วยการนำศาสตร์การดูแลสัมพันธ์ทารก ซึ่งริเริ่มโดยคุณรสนา ไตสิดระกูล กรรมการมูลนิธิสุภาพไทย และ สว.กทม.

ขอถ่ายภาพบรรยากาศการอบรมปฐมฤกษ์ให้กับอาสาสมัครเมื่อวันที่ 28 มี.ค.

พ.ศ. 2551 ที่ผ่านมานี้
คุณรสนา ไตสิดระกูล เป็น
วิทยากรอบรม การดูแลสัมพันธ์
ทารกเบื้องต้น

อาสาสมัครให้ท่านสนใจและมีความ
ตั้งใจมาก

หน้าที่ประจำวันของอาสาสมัคร

- 09.00 – 09.10 น. อาสาสมัครลงทะเบียนร่วมกิจกรรม
- 09.10 – 09.30 น. อาสาสมัครไปรับน้องๆที่บ้าน
- 09.30 – 10.30 น. - ดูแลและทำกิจกรรมกับน้องตลอดจนกิจกรรมกระตุ้นพัฒนาการเด็ก
- ควบคุมสัมผัสดังกล่าว
- อ่านหนังสือและสอนหนังสือเด็ก ๆ
- 10.30 – 11.00 น. ป้อนข้าวน้อง ๆ
- 11.00 – 11.30 น. อาบน้ำให้น้องๆและส่งกลับบ้าน
- 11.30 – 12.00 น. ร่วมแลกเปลี่ยน " พัฒนาการของน้อง ๆ " และจัดบันทึกพัฒนาการของเด็กในแต่ละวัน

บันทึกบางส่วนจากอาสาสมัครรุ่นที่ 7

พี่ปู (22 ส.ค. 51)

วันนี้ รอน้องตื่นนอนเข้าไป 15 นาที
จึงตื่น แต่ไม่จ้วเจียเลย วันนี้ให้ยีนบน
พื้นหญ้า เพราะเป็นความไม่เคยชิน
เลยร้องไห้ไม่ลืมหลิมตา พอซักพักก็
เริ่มคุนและไม่ร้องอีก ด้านร่างกาย
วันนี้ให้หัดเดินบนพื้นดินก้าวขาได้ที
ละนิดแล้ว ไม่ชอบนั่ง แต่ยอมหัดเดิน
ได้นาน ๆ ได้รวด 15 นาที ใน
ความรู้สึกของพี่ น้องเริ่มคุนเคยกับพี่
แล้วนะหัดให้เอามือจับหน้า พอพี่บอกให้จับหน้า น้องก็เอ้อมมือมาจับหน้า ทำ
ตามที่บอกได้แล้ว

พี่น้ำ (3 ต.ค. 51)

น้องชอบเล่นกอดรัดพิศเหวี่ยง อารมณ์ดี ด้านร่างกายวันนี้ มีการฝึกตั้งไข่ เดิน
และคืบมือ แต่น้องยังทรงตัวไม่ค่อยดีนัก เวลาเดิน จะก้าวยาว ๆ และก้าวไป
ด้านข้าง น้องไม่ชอบคืบน้ำจากขวด เลยฝึกให้กินน้ำจากถ้วย ทานข้าวแกงมาก
ความรู้สึกของพี่ อยากให้น้องมีความสุขจ้า

พี่เปรม (10 ก.ย. 51)

น้องอารมณ์ดี หัวเราะมากขึ้น ชอบเล่นเอนหลัง มองตามเราได้ เวลาไปส่งบ้าน
ชอบให้กอด ชอบนั่งตักพิศคลม เวลากางมือรับ น้องยังไม่กล้าเดินเข้ามาหา
เอาของเข้าปาก ยังไม่เริ่มพูด ไม่ค่อยกินน้ำ ทานเส้นก๋วยเตี๋ยวได้ แต่ว่าเคี้ยวผัก
ยังไม่ได้ ชอบฝึกเดินกับรถเข็น ชอบเดินแล้วคอยให้พี่ถอยหลังไปเรื่อยๆ
ความรู้สึกของพี่ ดีใจมากที่น้องเดินได้นะจ๊ะ

คัดแปลงมาจากข้อมูล องค์กรสุภาพไทย

ตอบคำถามเป็นภาษาไทย

ข้อสอบตอนที่ 1

ข้อ 1

ให้นักเรียนสรุปใจความจากบทความที่ 1 และบทความที่ 2 โดยมีเนื้อหาครอบคลุมใน 3 ประเด็นคือ

- ความสำคัญของจิตอาสา
- ที่มาของความคิดเรื่องจิตอาสา
- ตัวอย่างที่แสดงถึงความคิดเรื่อง “จิตอาสา”

หมายเหตุ

- ใช้ข้อมูลจากบทความทั้งสองบท
- ห้ามเขียนเรียงความ
- ห้ามสอดแทรกความคิดเห็นของนักเรียนลงไปในงานนี้
- ใช้ถ้อยคำหรือสำนวนตัวเองให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ เนื้อหาที่ยกมาจากบทความต้องนำมาเรียบเรียงเป็นคำพูดของนักเรียนเอง
- เรียงลำดับประเด็นตามที่เห็นสมควร
- สรุปประมาณ ครึ่งหน้า โดยไม่เว้นบรรทัด ขึ้นอยู่กับขนาดลายมือ

[20]

ข้อ 2

สมมติว่านักเรียนได้มีโอกาสเข้าร่วม “โครงการสัมผัสกาย สัมผัสรัก” และเขียนแนะนำความคิดเรื่อง “จิตอาสาหนทางแห่งการอยู่ร่วมกัน” ในนิตยสารของโรงเรียน

- ◆ ใช้ข้อมูลจากบทความทั้งสองบท
- ◆ เรียบเรียงด้วยภาษาของตัวเอง
- ◆ เขียนให้น่าสนใจ ชัดเจน ชวนติดตาม
- ◆ เขียนให้ได้ความยาวโดย ไม่เว้นบรรทัด ประมาณหนึ่งหน้า ขึ้นอยู่กับขนาดลายมือ

[20]

ข้อสอบตอนที่ 2

Mask Makes It

ท่ามกลางกระแสสังคมที่วุ่นวายตามปกติของประเทศที่ว่ากันว่าอึดง่ายที่สุดในโลก ณ ชั่วโมงนี้ใครๆ ก็พากันหลงใหลได้ปลื้มกับวัฒนธรรมต่างชาติอย่างล้นหลาม โดยเฉพาะวัฒนธรรมจากประเทศเกาหลี ถึงขนาดเรียกกันว่า “เกาหลีฟีเวอร์”

ในวันที่เด็กรุ่นใหม่สะกดคำว่า “ความเป็นไทย” ยากขึ้นทุกที กลับมีสาวน้อยหน้าตาจิ้มลิ้มคนหนึ่ง เลือกที่จะหันหลัง

ให้กับวัฒนธรรมต่างภาษา และยึดที่ใจอยู่กับศาสตร์การแสดงประจำบ้านเกิด เมืองนอนของเธอที่เรียกกันว่า “โขน” ศาสตร์ที่ใครหลายคนร้องอึ้ง และถูกจัดให้อยู่ในกิจกรรมระดับที่เชยชั้นแอดวานซ์

มินตรา ศิริตระกูลชัย หรือ แคนดี้ หากดูจากหน้าตาเธอก็ไม่ได้ผิดแผกแตกต่างไปจากเด็กวัยรุ่นที่อยู่ในวัยว้าวัยตามกระแสมากนัก แต่ทำไมสาวน้อยคนนี้ถึงเลือกเล่นโขน ทั้งๆ ที่บ้านเมืองนี้มีศาสตร์การแสดงให้เลือกอีกเป็นร้อย

แคนดี้เป็นนักเรียนชั้น ม.6 ที่โรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย โรงเรียนหญิงล้วนมีชื่อเสียงลือลั่น ที่นี่เองที่ทำให้เธอรู้จักกับโขน และหลงรักจนไม่คิดจะเอ่ยปากบอกเลิก

“เริ่มเล่นโขน ตอนม. 5 ที่เพิ่งเริ่มเล่นเพราะที่โรงเรียนมีโครงการจัดสอน แล้วตัวเองก็อยู่ในชมรมนาฏศิลป์ พื้นฐานเราพอมีอยู่แล้ว คุณครูก็เลยบอกให้ลองดู เราก็เลยลองดู”

ด้วยความที่เป็นเด็กไม่ตามกระแส เธอกลับรู้สึกว่าการแสดงศิลปะดั้งเดิมที่ไม่ธรรมดา

“โขนเป็นศิลปะชั้นสูง จะมีสักกี่คนที่เล่นได้ เครื่องแต่งกายจะมีสักกี่คนที่ได้ใส่ เพราะชุดโขนเป็นชุดของกษัตริย์สมัยก่อน ซึ่งของจริงจะใช้ทองคำ แต่ชุดโขนที่ใช้เล่นจะใช้ดินแทน เพราะถือว่าจะไม่เทียบชั้นกับกษัตริย์สมัยก่อน”

การจะเริ่มเล่นโขนนั้น แคนดี้อธิบายให้ฟังถึงทำเริ่มต้นในการเล่นโขนคือการเดินเสา ซึ่งเป็นพื้นฐานในการฝึกโขนของไทย ซึ่งจะมีอยู่ในบทกวีกับบลิ้งวิธีปฏิบัติก็คือยกเท้าซ้ายกับเท้าขวาขึ้นลงสลับกันโดยย่อเข่าลงตลอดเวลา เป็นการฝึกเรื่องจังหวะและกำลังกายของผู้เรียน ให้รู้จักน้ำหนักในการวางเท้า และการทรงตัว ท่านี้ถ้าไม่อดทน ก็บอกมือลากันได้ง่ายๆ เพราะการฝึกนี่ค่อนข้างยากสำหรับคนที่ไม่มีพื้นฐาน

ความยากอีกอย่างของการเล่นโขนก็คือการตีบทว่ารู้สึกอย่างไร ยิ้ม หัวเราะ เรื่องนี้ไม่มีใครบอกว่าทำอย่างไร ต้องตีบทเอง ซึ่งการรำทั่วไปจะเป็นท่ารำที่กำหนดตายตัว แต่สำหรับโขน ไม่ใช่ว่าจะเดินอะไรก็ได้

“หนูมานชานูสมร ม้วนตัวดีลิ่งกาลกลางอากาศ วาดลวดลายเกี่ยวนางเบญจกาย หลานพญายักษ์แห่งกรุงลงกา”

บทดังกล่าวเป็นเพียงจินตนาการของผู้แต่ง นักแสดงโขนจะต้องเป็นผู้ตีบทเหล่านั้นออกมาหน้าเวทีให้ผู้ชมได้เห็นและเข้าใจ

ย้อนกลับไปในวันวัยเด็ก แคนดี้ก็เหมือนเด็กสาวทั่วไป ออกสแต็ปตามเสียงเพลง จึงลองฝึกนาฏศิลป์ต่างประเทศมาหลายแขนง ทั้งตามกระแสสังคม หรือจากพ่อแม่แนะนำบ้าง ไม่รู้จะเป็นการเดินแจ๊ซ หรือบัลเลต์ ทั้งนี้ เธอเรียนไปก็เพื่อพัฒนาบุคลิกภาพตัวเอง และไม่เคยมองโขนอยู่ในสายตา แต่พอมีโอกาสได้มาสัมผัส อดหลงใหลในโขนไม่ได้

“บอกไม่ถูกเหมือนกันนะ แต่รู้สึกว่าโขนงาม เวลาเล่น รู้สึกภูมิใจมากกว่า เวลามองแล้วมีความสุข ส่วนความแตกต่างของนาฏศิลป์ไทย กับสากลนั้น ของไทยจะเน้นแสดงสีหน้า อารมณ์ของตัวแสดงมากกว่า ส่วนที่เหมือนกันทั่วโลกเลยก็คือ ศิลปะทุกแขนงมีครูหมด ใครไม่เคารพครูผู้สอน เจริญยาก”

แม้ว่าวิชาโขนของเธอจะมีอายุเพียงแค่ 1 ปี แต่เธอก็แก่กล้ามากพอที่จะแสดงอวดฝีมือได้อย่างไม่อายใครในงาน Budding Musicians งานแสดงศิลปะดนตรี วาดรูป นาฏศิลป์ไทย และนาฏศิลป์สากล ของทางโรงเรียน การแสดงโขนของเธอและเพื่อนเรียกเสียงปรบมือและรอยยิ้มของผู้เข้าชมงานได้มากที่สุด

ไม่กี่เดือนที่ผ่านมา ถือเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิตนักเรียน ม.ปลาย ในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย ซึ่งเธอก็พากเพียรจนสามารถสอบเข้าเป็นนักเรียนอ่อนใหม่ คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และที่นี่เองที่ทำให้เธอมีเป้าหมายในการเล่นโขน คือการเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งในการแสดง “โขน ธรรมศาสตร์” อันเลื่องชื่อ

ทุกวันนี้ อยากให้เกิดกระแส “ไทยฟีเวอร์” บ้าง แต่คงได้แต่คิด เพราะเป็นไปไม่ได้ยาก เราจะต้องนั่งกรีดและเดินตามวัฒนธรรมต่างชาติอีกนานเท่าไร น่าอายน่างอนไหมที่ประเทศของเราที่มีของดีแต่ไม่เคยมีใครสนใจที่จะสานต่อ

“รู้จักกับเพื่อนชาวต่างชาติที่มาแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมที่เมืองไทย พอเขาได้ชมโขน ก็ชอบมาก เรียนเป็นหนูมาน แล้วก็ซื้อชุดกลับไปเมืองนอก เขาจริงจังกับการเล่นโขนมาก นาฏศิลป์ไทยอย่างโขนเป็นสิ่งที่ยังบอกถึงคุณค่าและรากเหง้าของเรา”

คราวนี้...คงต้องย้อนกลับมาตามตัวเราเองบ้างแล้วว่า “ความเป็นไทย” ของเราคืออะไร

โดย บูรไท พัลลภดิษฐ์กุล ชั้นปีที่ 4 สาขาวรรณกรรมสำหรับเด็ก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จากหนังสือ a day

ข้อสอบตอนที่ 2

ข้อ 3. เขียนบทความเชิงชวนวัยรุ่นให้หันมาสนใจศิลปะ “โขน” โดยนำความคิดมินตรา ศิริตระกูลชัย มาเป็นตัวอย่างที่ดีในการนำเสนอบทความเรื่องนี้

- ใช้ข้อมูลจากบทความนี้
- เรียบเรียงด้วยภาษาของตัวเอง เขียนด้วยความเหมาะสม
- เขียนให้น่าสนใจ ชวนติดตาม และให้น่าประทับใจให้ผู้อ่านรู้สึกได้
- เขียนให้ได้ความยาวโดยไม่เกินบรรทัดประมาณ หนึ่งหน้า ขึ้นอยู่กับขนาดลายมือ

[20]

